

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 2

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
14 Ianuarie 1939

VULTURUL ȘI PUII LUI

de I. T. Cocuț

„Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui: așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său...” (Deut. 32:11—12).

Cuvintele de mai sus sunt luate din cântarea lui Moise, pe care rostit-o la adânci bătrânețe. Stând la granițele Canaanului și privind îndărăt asupra călătoriei de 40 de ani prin pustiu, el vede mâna puternică și iubitoare a lui Dumnezeu pretutindeni. În cântarea sa frumoasă din Deut. 32, el slăvește dragostea minunată a lui Dumnezeu, care „l-a păzit (pe Israel) ca lumina ochiului Lui”.

În această cântare Moise aseamănă pe Dumnezeu cu vulturul. După cum se poartă vulturul cu puii lui, așa s'a purtat Dumnezeu cu poporul Său.

Puii de vultur

Pentru a înțelege și a pătrunde mai adânc această asemănare, e bine să facem puțină zoologie, adică să studiem purtarea vulturului-mamă față de puii săi.

Vulturii își zidesc cuiburile din spini. Deasupra lor pun piei de micii, de iepuri și de alte animale pe cari le răpesc și le mănâncă. Astfel puii de vultur au un cuib foarte moale, foarte călduros și foarte plăcut. Se știe însă, că puii vulturului sunt leneși. Când ajung mari, ei nu vreau să părăsească nici cum cuibul și să zboare. Mama lor, văzând acest lucru, recurge la mijloace aspre pentru a-i alunga din culcușul moale. Ea scoate una câte una pieile moi de sub pui până ei rămân numai pe spini. Apoi, așa cum spune Moise, „își scutură cuibul”. Spinii împung foarte dureros pe pui, în așa fel că ei sunt nevoiți să zboare. Însă, nu știu sbura. De aceea mama lor „zboară deasupra puilor” și îi supraveghează de aproape. Când vede că și-au pierdut capul în sbor și sunt în pericol de a cădea, se aruncă sub ei, „își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele” sale. După ce și-au revenit puțin, strânge brusc penele laolaltă și ei iarăși sunt în aier. Ea continuă astfel, până puii săi pot să înfrun-

te înaltul cerului și să zboare peste vărturi de munți și printre nori.

Vulturul știe că puii săi nu sunt me-niți să lenevească într'un cuib moale unde să atârne de alții pentru hrană, ci să devină regii păsărilor, stăpânind văzduhul cu sborul lor viteaz. Dar, pentruca să-i aducă la aceasta, trebuie să-i treacă prin încercările grele, amintite mai sus.

Moise și vulturii

Moise a avut mult de a face cu vulturii ca cioban pe munții Horebului. Văzând grija iubitoare a lui Dumnezeu față de poporul Său, timp de 40 de ani, el spune: „Ca vulturul, ...așa a călăuzit Dumnezeu pe poporul Său”.

Dar Dumnezeu a fost același totdeauna și s'a purtat în același fel cu poporul Său în toate timpurile. Biblia e plină de pitde în această privință.

Cuibul lui Iosif

Priviți la viața lui Iosif. Ce cuib moale i-a rânduit Dumnezeu în tinerete! Sub iubirea mare a tatălui său, el trăia fără nicio grijă, fără nicio muncă, ci numai plimbându-se în haina sa pestriță. Nicio greutate și nicio lovitură n'a venit peste el până la 17 ani.

Dumnezeu însă, avea planuri mari pentru Iosif. Dorea să-l facă șeful și conducătorul Egiptului în cele mai grele timpuri. Voia să zidească în el un caracter sfânt și eroic, care să fie o pildă de înfrânare, de bărbăție și de umilință pentru toate veacurile.

Dar omul nu devine erou șezând între perne, ci pe câmpul de luptă sub grelele și neașteptatele lovituri ale dușmanului. Iar caracterul de om sfânt și de bărbat statornic și înțelept, nu se dezvoltă în viața ușoară, alintate de părinți, ci în vârtoarea sărăciei și ispitelor, a greutăților și a suferinței.

De aceea, Dumnezeu, în iubirea Sa mare față de Iosif, i-a tras blănurile din cuib, ba i-a și ruinat cuibul, aruncându-l în robie și apoi în temnițele Egiptului timp de 13 ani. Greu i-a fost lui Iosif să priceapă că loviturile vin din mâna iu-

bitoare a lui Dumnezeu, dar așa a fost.

Dumnezeu însă, și-a ajuns scopul. Focul suferințelor a făcut din Iosif un vulture al vieții curate, care a putut sbura până la cele mai mari înălțimi ale sfințeniei și jertfei.

Biserica din Ierusalim

Sau uită-va la viața bisericii din Ierusalim. Domnul a poruncise, cu ultimele Sale cuvinte, să-L mărturisească „în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginele pamantului”. Dar biserica a uitat de această poruncă. Ea și-a făcut un cuib moale în capitala Palestinei. Aici a stat mai mulți ani, fără să puce spre „marginele pamantului”. Atunci Domnul i-a tras blănurile din cuib și ea a ajuns pe spini. A lăsat să vină prigoană turcoasă a lui Saul care le-a scuturat cuibul puternic. Atunci toți „s'au înprăștat prin părțile Iudeii și Samariei. ...și propovăduiau Cuvântul”. Iată cum o mare lovitură prigonitoare, venită asupra bisericii din Ierusalim, a deșteptat-o din lenevia ei și a făcut-o să-și îndeplinească marea însărcinare, primită dela Domnul.

Cuiburile noastre scuturate

„Binecuvântat să fie vișorul”, a spus cineva. Și Dumnezeu știe că ucenicii Săi cresc în har și putere prin furtuni și lovituri, prin suferințe și prigoniri. Poate, iubite cetitor, și pe tine te-a alungat Domnul dintr'un cuib moale. Poate a fost cuibul sănătății și ai ajuns bolnav. Probabil a fost cuibul avuției pe care le-ai pierdut. Sau poate ai avut o casă de rugăciune care a fost închisă. Mulți copii ai lui Dumnezeu prea au lenevit în casele lor de rugăciune. Ei s'au închis în ele față de lumea de afară. S'au pierdut în alegeri de conducători și de comitete. S'au judecat aspru unii pe alții. Au lăsat prea multe adunări închise. Și chiar de n'au fost vinovați în acestea, le-a mers prea bine. Pocăința era prea ușoară și credința prea neîncercată. Și Dumnezeu, în dragostea Sa mare, a dat

(Continuare în pag. 2-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 2 14 Ianuarie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
In străinătate dublu

Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduzzei 4

DELA REDACȚIE

Suntem datori să mulțumim iarăși din toată inima acelor frați cari ne-au ajutat cu atâta răvnă. Zelul și dragostea lor nu se scâzură nici în aceste vremuri furtivoase. Domnul să vă răsplătească, precubiți colaboratori.

Se pare însă, că vremurile grele au împiedecat în multe locuri facerea la timp a abonamentelor. De aceea vă rugăm să nu vă opriți cu lucrul.

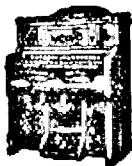
Știți că acum e mai mare nevoie ca totdeauna, ca razele FARULUI să pătrundă în orice familie credincioasă. De aceea duceți înainte lucrarea, până FARUL va merge în fiecare cămin.

Trebuie restabilită pretutindeni ora de rugăciune zilnică în familie. Trebuie să citim Biblia zilnic. Fiecare lucrător în via Domnului trebuie să îndrume credincioșii spre acest lucru. MANA ZILNICĂ s'a dovedit a fi un ajutor foarte mare în această privință. De aceea convingeți pe toți credincioșii s'o aboneze și s'o citească zilnic, odată cu Biblia. Ea vă va da multă hrană înfrigorantă pentru suflet. Abonamentul e 20 lei.

„Fii credincios până la moarte și-ti voi da cununa vieții”. Apoc. 2:10.

BIBLIA

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc
Keckés

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

Vulturul și puii lui

(Urmare din pag. 1-a)

drumul furtunii! A alungat, ca vulturul, pe copiii Săi din cuiburile lor! Neînvațați să sboare, mulți și-au pierdut, în primele clipe, capul. Dar să nu uităm că El știe mai bine ce face! Și mai ales să nu uităm încă două lucruri pe cari vrem să le așez în inimile noastre.

Totul vine din dragoste

Întâi să fimem minte că tot ce face vulturul cu puii săi, e din dragoste. El știe că, lenevia din cuib le face rău! Fericierea lor se găsește în sborul mărel deasupra pădurilor și piscurilor. De aceea, nu din răutate, ci din dragoste, nu că i-a părăsit, ci pentrucă îi iubeste, îi alungă din cuib. Tot așa e și Dumnezeu. Loviturile venite peste copiii Săi, sunt cea mai mare dovadă a dragostei Sale. El știe că suferința cerne pe copiii Săi, alungând pe cei lași și oțelind pe cei adevărați. De aceea când vin așa de mari greutăți peste noi, încât nu mai pricepem nimic, să credem din toată inima ce spune Pavel: „...toate lucrurile” — chiar și prigonirile, — „lucrează împreună SPRE BINELE” celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8:28).

Se spune că un boier a primit odată o floare dela un prieten de al său. A sădit-o în grădină și a îngrijit-o foarte mult. Totuși ea a lăngit și s'a ofilit. Odată, boierul fiind plecat de acasă, a intrat în grădina sa un băiat rău, care a ruinat totul în cale. Mai multe flori au fost smulse cu furie și aruncate în bazinul de apă ce se găsea acolo. Când s'a întors stăpânul, a fost întristat de ceea ce a văzut. Dar, apropiindu-se de bazin, a observat ceva minunat, o floare de toată frumusețea. Ce se întâmplase? Floarea primită dela prietenul său, era de apă. Prin lovitura brutală a aceluia răufăcător, ea și-a găsit locul ei potrivit unde putea să înflorească.

Loviturile și prigonirile fac același serviciu copiilor lui Dumnezeu. Ele îi așază în locurile în cari pot mai bine să înflorească sufletește și să lumineze.

De aceea, nimeni să nu spună că suferința e un semn al părăsirii din partea lui Dumnezeu.

Ochiul iubitor te urmărește

Și acum încă un lucru foarte însemnat. Din toată purtarea vulturului ceea ce mă mișcă mai mult, e veghierea lui în timp ce puii încearcă să sboare. Iubirea vulturului-mamă a veghiat totdeauna asupra lor. Dar, acum, când ei trec prin marea încercare, ochii mamei îi urmăresc foarte de aproape. Ea se uită la fiecare mișcare a lor și îndată ce încercarea e prea grea pentru ei, ea le sare în ajutor.

Așa e Dumnezeu, spune Moise. Să nu credem că El ne-a părăsit în încercări. Oh, de mii de ori nu! Niciodată El n'a fost așa de aproape și niciodată ochiul Său nu te-a urmărit cu atâta atenție și cu atâta grijă ca acum. Niciodată n'a fost așa de gata să-ți sară în ajutor ca în clipa suferinței și a furtunii. De aceea sus, sus inima, scumpe frate și soră! Slăvește pe Dumnezeu că, în dragostea Lui, te trece prin focul încercărilor. Fii sigur, că El e aproape și te iubeste mai mult ca ori când. Incredete pe deplin în El. Nu te îngrijora de viitor. Nu te speria că vânturile nu încetează și cerul nu se înseninează. Cântă cu David: „Chiar de ar fi să umblu prin valea umbrelor morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine!” (Ps. 23:4).

Cărți de cântări noi

Suntem bucuroși să putem anunța frățietatea că Depozitul nostru poate din nou trimite **cărți de cântări**. Este o ediție nouă de cărți cu peste 650 de cântări. Ele au diferite prețuri. Avem trei feluri de legături. Suntem gata să dăm și **rabat** la ele, la cei ce comandă mai mult de **10 bucăți**.

Cântările Triumfului. Cu 100 lei bucata. Cine comandă 5 bucăți primește **10 lei rabat**.

Sunetele Evangheliei. Editată de fr. V. Berbecar. Este o carte de cântări pe note. Costă 25 lei bucata. Cine comandă **5 bucăți, primește rabat**.

Calendarul nostru. Mai avem calendare pe anul 1939, atât calendare mari de familie, cât și pentru cititul Bibliei.

Fiecare biserică trebuie să aibă **un registru nou**. Depozitul nostru vă servește cu cele de mai sus și cu toate cărțile anunțate în reclama din numărul de Crăciun. **Depozitul de Literatură — Arad, str. Fabricii, No. 20.**

Colonizarea Evreilor. Președintele Roosevelt a rugat pe d-l Mussolini să înceapă o lucrare care va ajuta emigrarea Evreilor. În legătură cu aceasta se comunică faptul, că Italia ar fi gata să colonizeze mai multe milioane de evrei în Abisinia. Lucrarea pe care o va începe d-l Mussolini, va fi și aceea de a interveni pe lângă d-l Hitler, ca să înlesnească această emigrare.

Cărămizi fără paie

De L. L. Sezonov

După moartea lui Iosif, s'a ridicat în Egipt un Faraon care nu cunoștea prea bine pe poporul Israel. Și începu să-i asuprească prin munci grele de lut și cărămizi, și prin tot felul de lucrări de pe câmp. Pentru a face poporul o vieată și mai amară, împăratul Egiptului a dat poruncă să nu se mai dea „poporului paie, ca mai înainte, pentru facerea cărămizilor, ci să se ducă singuri să strângă paie”. (Exod 5:7).

Cu toate acestea, o parte dintre evrei reușiră să facă și cărămizi fără paie. Săpăturile arheologice din timpurile noastre au desgro-pat temeliiile cetăților **Pitom** și **Ramses**, cari fuseseră zidite din cărămizi cu și fără paie.

Cărămizi fără paie! Fără în-doială nu e un lucru mare să faci cărămizi **cu** paie. Fiecare dintre noi, cu puțină oboseală, va putea face cărămizi cu paie. Dar să faci cărămizi **fără** paie, e un lucru mare și neobișnuit. Din întâmplarea aceasta să scoatem câteva învățături duhovnicești pentru timpurile de acum. Întâi,

planurile lui Dumnezeu

adeseori trebuie să fie aduse la îndeplinire în ciuda împrejurărilor grele și piedecilor mari. Credincioșii sunt siliți de multe ori să depună mărturia lor creștină, cu mari jertfe. Ei știu că planul lui Dumnezeu este ca Domnul Isus Hristos să fie predicat. Biblia să fie răspândită, închinăciunea publică să fie practică, etc. Dar, câte odată, se ivesc timpuri, când toate acestea trebuie făcute — fără paie —, adică fără să avem la îndemână mijloacele practice și ocaziile bune. Avraam, în ciuda greutăților din casa lui și din vremea lui, a dus la bun sfârșit planul lui Dumnezeu. Deși i-au lipsit **paiele** — adică sprin-jinul soției, al nepotului, al țării, etc., Avraam tot a făcut cărămizi pentru împărăția lui Dumnezeu. Moise, fără să fie „bun de gură” și fără să aibă darul vorbirii, a ajuns să fie cel mai mare profet sau vorbitor al lui Dumnezeu. Deși i-au lipsit paiele sau mijloacele, Moise tot a făcut cărămizi pentru cauza lui Dumnezeu.

În chipul acesta, noi trebuie să facem astăzi cărămizi fără paie. Trebuie să rămânem credincioși

într-o lume în care furiile necredinței bântuie cu mare putere; să rămânem spirituali într-o lume cu totul stăpânită de spiritul materialist; să vorbim adevărul între oamenii care traiesc numai cu minciuna pe buze; și să ducem o vieată plăcută lui Dumnezeu între bețivi, fumători, curvari, stricați, blestemători, etc. etc.

Al doilea,

Creștinismul apostolic

fuse sădit într-o lume potrivnică. Închipuiți-vă pentru o clipă măcar, împrejurările în care a început Creștinismul. Fondatorul lui fu omorât cu cea mai rușinoasă moarte, acuzat fiind de crima împotriva Statului și Religiei. Urmașii Lui erau oameni simpli și umili, fără școală și fără nicio influență socială, politică și financiară. Statul era împotriva lor. Religia era împotriva lor. Cultura și arta și obiceiurile vremii era dușmănoase lor. Primii creștini s'au văzut pe ei înșiși ca niște „oi în mijlocul lupilor”. Ei erau lipsiți de **paie**, adică de ocazii bune, de oameni cu influență mare, de sprijinul statului, de oameni binevoitori, etc. Creștinii apostolici fuseră siliți să facă și ei cărămizi fără paie. Și, spre uimirea întregii lumi, ei reușiră să le facă! Creștinii de atunci au suferit, au păgubit și au murit, dar au fost biruitori. Ei au învins lumea, au sărit piedecile, au rupt lanțurile și au pus cărămizi veșnice la temelii împărăției lui Dumnezeu. Astfel, noi, astăzi suntem „zidiți pe temelii apostolicilor a și prorocilor”. Efes. 2:20.

Al treilea,

Baptiștii din România

trebuie să-și continue misiunea chiar în timpurile de astăzi. Acum se cere să facem cărămizi chiar fără paie. Și le vom face, dacă Dumnezeu ne va ajuta! Casele noastre de rugăciune sunt cel mai bun mijloc pentru facerea cărămizilor trebuincioase împărăției lui Dumnezeu. Atmosfera creștinească, împărtășirea frățească și zidirea duhovnicească pe care o primim în urma cercetării caselor de rugăciune, e nepus de mare și nu o putem prețui îndeajuns.

Dar astăzi va trebui să le avem toate acestea, dar aparte și fără

casele noastre de rugăciune. Trebuie să învățăm să facem cărămizi fără paie. Chiar aparte de casele de rugăciune va trebui să cultivăm spiritul de închinăciune prin **servicii** în familii; să strângem legăturile frățești prin **vizite** făcute unii altora; să zidim sufletele în cunoștință de Dumnezeu și Domnul Isus Hristos, prin **cetirea** Bibliei și literaturii creștine.

Astfel vom face **aceeași** lucrare creștină — cărămizi — dar fără mijloacele obișnuite — fără paie.

În trecut oamenii au reușit să facă și ei cărămizi fără paie. Dece? Pentru că o lucrare sau ispravă de orice fel nu atârână de mijloace și metode, ci de personalitatea sau bărbăția cuiva. Marele Demostene a ajuns un orator puternic fără să aibă darul vorbirii. Marele apostol Pavel a scris scrisori duloase, deși se găsea închis în închisoarea rece din Roma. Perpetua, Blandina și întregul șireag de martiri au ajutat cauzei creștine cu toate că au murit. Murind, ei au învins.

Astăzi bătrânimea și tineretul nostru, învățătorii și predicatorii noștri, deși lipsiți de **paie**, adică de mijloacele obișnuite de până acum, să continue să-și ducă la îndeplinire sarcina, care le-a fost încredințată de Domnul lor și de biserica Lui.

Oricine poate lucra bine, având unelte bune. Dar numai oameni neobișnuiți pot face lucruri și isprăvi mari fără unelte și fără mijloace. Aceștia sunt eroi. Nouă, **astăzi**, ne lipsesc sculele de până acum. De aceea să fim eroi și oameni de ispravă. Să facem aceeași lucrare, dar cu niște unelte mai puțin obișnuite.

Vremea de acum ne cere să facem cărămizi fără paie; să ne închinăm fără case de rugăciune; să predicăm fără amvon; să cântăm fără cor și orgă; să studiem Biblia fără școala de duminică; să ne întâlnim fără adunare; să dăruim fără colectă, etc., etc. Și le vom face cu ajutorul lui Dumnezeu!

TRIMITETI CÂT MAI RE-
PEDE ABONAMENTUL LA

»FARUL CREȘTIN«

PE ANUL
1 9 3 9

Kagawa

Apostolul veacului al 20-lea

de Petru Truța

Kagawa este o personalitate ciudată. Un pacifist arzător, dar e și unul dintre cei mai mari luptători. El refuză să se apere prin ajutorul poliției. Când oamenii răi: ucigași, betivi, îl amenințau, el se apăra în mod pasiv până când își reveneau și apoi el începea să le predice. De multe ori veneau la el unii cari doreau să-l omoare; el se uita în ochii lor și se ruga lui Dumnezeu foarte calm să-i ierte. Iar ei, sub influența privirii sale calde, îl lăsau în pace. „E degeaba să omorim un astfel de om”, ziceau ei. Adeseori viața lui a fost amenințată și poliția, ca să-l apere să nu fie lăsat în prada atacurilor ce i se pregăteau, l-a deținut.

Kagawa a descoperit leacul moral al războiului. El s'a luptat și în contra viciului și în contra bolilor ca fumatul, lepra, patima sexuală, etc... A fost cel mai harnic conducător în societatea pentru lecuirea leprei și în cea pentru combaterea tuberculozei. Acest luptător cu idei și idealuri și cu forța sa sufletească, biruiește în luptă. Guvernul a luat măsuri pentru înlăturarea leprei, înființând mai multe spitale izolate. Tot statul se ocupă de combaterea tuberculozei. Mișcarea anti-alcoolică crește, 53 de sate au adoptat prohibiția, 2.000.000 oameni au devenit membri într-o organizație anti-alcoolică.

Religia crucii

Creștinul din Kagawa a predominat socialistul din el. Urmasul Nazarineanului în el a întrecut pe apărătorul reformei economice. Profetul în sufletul său este „creștin”, cu litere mari și luminate. Pasiunea lui cea mai mare a fost a face pe Hristos cunoscut. El este un apostol înflăcărat al împărăției lui Dumnezeu. Se scula dis de dimineată, ca și învățătorul său, când muncitorii se duceau la fabrică și-i conducea cu o lanternă în zorii zilei. El le predica și pe fața lui curgeau lacrimi. Acești fii ai muncii, exploatați, păcătoși, au trezit simțirea lui cea mai adâncă. Cu multe lacrimi, le spunea despre Tâmplarul din Nazaret. Le vorbea despre Fiul unui Dumnezeu care și El a muncit. Le spunea de un Dumnezeu care, dela începutul timpului și până

acum, n'a încetat să muncească. Kagawa este foarte uman. Cunoaște natura omenească, slăbiciunile, nevoile, mâhnirea și dorința omenească. După el, viața nu poate fi împărțită în secții. Creștinismul trebuie să ocupe fiecare parte a vieții. El aplică pilda lui Hristos în toate laturile vieții. Hristosul lui Kagawa n'a pierdut nimic din spiritul lui de jertfă. El a dorit să jertfească totul ca să înalte pe om. Evanghelia lui nu este ușoară. El nu predică o viață creștină ușoară. **Crucea este partea centrală în religia lui.** Nu o cruce teologică, sau o cruce teoretică. Nici nu este o cruce de demult.

Un milion de suflete

El s'a gândit că toate lucrurile lui nu vor avea un bun sfârșit până când nu vor fi un milion de creștini în Japonia. Erau abia 300.000 de mii. El a organizat atunci „**Mișcarea împărăției lui Dumnezeu**”. Ea a fost concepută când se găsea într'un vis mistic. El a întrebuintat toți predicatorii, toți păstorii și toți membrii bisericilor creștine. A fost o luptă spre a evangheliza fiecare grup și fiecare clasă socială: misionari, pescari, studenți, etc. El mergea și predica împreună cu ceilalți predicatori. A publicat o revistă care a fost organul mișcării. În armata lui a avut 5000 predicatori laici. A început cursuri biblice pentru a câștiga participarea laicilor în mișcarea aceasta. Ei au atins 12.000 sate unde n'au mai fost predicatori creștini până atunci. Au început școli pentru țărani, seminarii teologice, etc.

Lozincă a fost: „Să împărțim cu alții slujba și jertfa”. Tinta mișcării: „Impărăția lui Dumnezeu este o societate creștină”. Speranța lui Kagawa a fost că această mișcare va ajunge și la alte țări. Dumnezeu este aproape. Viața fiecărui moment este un fenomen al inimii lui Dumnezeu. Fiecare lucrare este izbucnirea flăcării lui Dumnezeu. El ne salută în bucătărie, în gălăgia fabricilor, sau când suntem în înghesuiala tramvaielor. Dorința sufletului adevărat este a se sătura nu de mâncare, ci de Dumnezeu. În orele de somn și deșteptare, în tim-

purile triste și în cele pline de veselie, să umblăm într'o lume plină de lumină; aceasta este un fapt experimentat numai de cei ce într'adevăr cunosc arta sufletului.

Legătura lui cu Dumnezeu

Sufletul lui a fost simțitor în chip deosebit la chemările dragoștei lui Dumnezeu. Toate viziunile și toate hotărârile vieții lui, cari au avut atâta influență, se datoresc momentului în care sufletul său a tras cortina care-l despărțeste de Cel nevăzut, și a vorbit cu Dumnezeu. El a făcut mult după un timp de post, meditație și rugăciunea îndelungată. Salvarea adevărată începe cu inima, iar locul adevărat al acesteia nu este în mănăstire, ci pe arenă. El nu este un visător sburând printre stele, ci un profet al sufletului, înfocat care urăște și combatte nedreptatea oriunde se găsește. El este un mistic modern; el privește fiecare problemă din punct de vedere modern. El este un mistic științific. Un singur lucru poate să turbure liniștea sufletului său. Acesta este simțirea adâncă atunci când privește la iubirea adevărată a lui Hristos, încercând să salveze lumea.

Pentru Kagawa fiecare tufiș este o catedrală, fiecare piatră un altar, fiecare muncă o predică, fiecare faptă o rugăciune, fiecare răsufflare o jertfă ridicată lui Dumnezeu care așteaptă închinăciune pretutindeni.

Dacă în graba grijurilor casnice sau a muncii zilnice, găsim timp pentru rugăciune și pentru pregătirea inimii pentru ziua a doua, sau ne amintim de aceea care a trecut și dacă petrecem în liniște, mai mult timp înaintea lui Dumnezeu, momentele acestea vor fi calea mai frumoasă din viață. Ca să auzim vocea lui Dumnezeu, trebuie să fim tăcuți și liniștiți înaintea Lui. În viața zilnică a omului acesta este cel mai important din toate lucrurile.

COMANDAȚI

**Calendarele
noastre**

IN CĂUTAREA MÂNTUIRII — FAMENUL

de D. Pascu

Omul, despre care vorbește Luca în cuvintele de mai sus, e un negru din Abisinia, un om, care a înțeles că rostul vieții pe pământ e fericirea sufletului. Din copilărie a căutat acest rost, pe care l-a găsit la urmă, spre marea lui bucurie.

Căutând această fericire, a dat de multe desamăgiri, pentru că locurile și lucrurile în cari căuta această fericire, s'au asemănat cu ceea ce numește profetul

fântâni fără apă.

În tinerețe a învățat multă carte și datorită străduinții lui a câștigat o educație frumoasă. Lumea din jurul lui l-a cinstit și dacă dorea cineva vreo lămurire, un sfat asupra vreunui lucru, acest tânăr a fost în stare să-i poată da. Totuși această educație nu i-a deschis izvorul după care înseta.

A cunoscut oameni, cari, pentru același scop urmărit de el, s'au retras din viața obișnuită a lumii și s'au făcut fameni. Au renunțat pentru totdeauna la viața de căsnicie crezând, că această viață nu e destul de curată și deci, nu vor putea găsi altfel fericirea în viață decât dacă se vor face fameni. Tânărul dornic a primit și această învățătură. Dar nici această stare nu i-a adus fericirea dorită.

A cunoscut apoi oameni cari se întreceau să adune comori, bunuri pământești, căutând fericirea în ele. Tânărul a încercat și această cale. Pentru el câștigul de averi nu însemna multă trudă. Datorită educației pe care o avea, acest tânăr a putut ocupa cel mai potrivit loc pentru a-și putea aduna averi. A fost ministrul de finanțe al regatului etiopian. Ca atare, a clădit case, și-a cumpărat ogoare, avea o mulțime de servitori și tot confortul care putea să facă un om mulțumit. Dar tânărul era chinat și mai mult de dorul după fericirea sufletului. Și n'o afla.

Când Israel se abătuse dela Domnul, prorocul a spus că singura fântână care conține apa care stăpără setea sufletului, e **Dumnezeu**. Pe când celelalte lucruri trecătoare, în cari Eyreii lumesti căutau mulțumire, sunt fântâni crăpate cari conțin numai desamăgiri.

Famenul și templul

Faima templului, a regilor și a poporului lui Israel a ajuns până departe în această țară arsă de soarele pustiului. Mulți regi și regine au plecat să vadă pe Solomon și mărirea lui, templul și poporul și au preamărit pe Dumnezeu căruia I se slujea acolo. Se spunea despre acest templu că, și străinii cari vin să se închine acolo, vor primi binecuvântări dela Dumnezeu lui Israel.

Famenul dornic a plecat după aceste binecuvântări. Ierusalimul a fost cetatea atâtor muritori dornici de mântuire. Niciun loc de pe pământ n'a atras atâta lume spre el, ca Ierusalimul. Așa a fost în timpurile vechi și așa e și azi. Această putere de atracție și-a păstrat-o cetatea sfântă, dealungul atâtor veacuri și schimbări.

Totuși famenul n'a găsit fericirea mult dorită, nici în cetatea sfântă. Deși templul era mai împodobit ca pe vremea lui Solomon și preoții lui încercau încă să slujească după porunca lui Moise, totuși el nu mai avea nimic comun cu sufletul. Isus spune, că poporul a făcut din casa Domnului un cuib de tâlhari. Iar celor cari serveau la altar, El le-a dat numele de morminte văruite.

Pavel când privește spre Acropola Grecilor, spune că Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini omenesti. Femeii samaritence, Isus îi spune că locul închinăciunii nu e nici la Ierusalim, nici în Samaria, ci ea atârână de starea sufletească a celui care se închină. În același templu rugăciunea fariseului nu înseamnă nimic, dar închinăciunea vameșului aduce cerul și pe Dumnezeu aproape de el. Și famenul a plecat dela Templu descurajat că, nu si-a găsit nici aici fericirea. El a făcut tot ce a stat în puterea lui să facă. Mai mult nu știa să facă.

Famenul și Isus.

Mai mult nici nu trebuia să facă, deoarece altcineva trebuia să desăvârșească acest lucru. Dumnezeu l-a văzut și a plecat să-l întâlnească. La templu n'a găsit pe nimeni, pe care să-l poată întrebuința pentru mântuirea unui suflet. Toți s'au abătut și fiecare căuta la o chemare pământească, întocmai așa cum a spus Isus, în

pilda Samariteanului, despre preot și levit. Omul potrivit se găsea în Samaria, în acea țară disprețuită, în persoana lui Filip evanghelistul, preotul din templul naturii. Filip nu era un preot uns cu mir și nici nu purta haina de levit. Nici nu avea templu, unde să se închine, deoarece locașul său de rugăciune la Ierusalim, a fost închis. Acum el era un evanghelist fugar. Filip știa să-și îndeplinească chemarea sa în adunare, ca predicator mare, dar el știe tot atât de bine și pe drumul singuratec al pustiului.

Filip cunoștea pe Isus nu de pe băncile școlii, ci din experiența personală ce a avut-o cu El. Filip trăia cu Isus în fiecare zi viața pe care a cunoscut-o în El. El a predicat famenului pe Isus și a spus că, numai în El avem iertarea păcatelor, l-a spus de dragostea pe care o are El față de toți oamenii și veșnicia pe care a promis-o celor cari o caută.

Și fața famenului s'a înseninat și sufletul lui s'a umplut de lumină. Iar după ce a ieșit din apă în care s'a botezat, s'a dus în calea sa bucurându-se. El a găsit fântâna care avea apă și pentru sufletul său. A găsit pe Dumnezeu și tot rostul vieții după care a căutat ani îndelungați.

Dragă tinere! Lumea te cheamă să te adape din fântânile ei pestrice. Ține minte că aceste fântâni sunt crăpate. Ele nu conțin apă, pe care o dorește sufletul tău însetat. Dacă până astăzi viața ți-a părut fără rost, ține minte că famenul și-a găsit fericirea în Isus. Numai Isus poate da bucuria, ce se revărsă dintr'un suflet fericit. El a plecat cu Isus în țara neagră a Etiopiei. Drumul făcut în viață cu Isus, este drumul fericirii, drumul veșniciei pe care dorește să meargă și sufletul tău.

„BISERICA BAPTISTĂ din comuna Cioburciu, jud. Tighina, a avut o mare bucurie în ziua de 1 Ianuarie, 1939, cu ocazia vizitei fratelui Mazăre I. Nichifor din Cara-Hasan. Ne-a vorbit din Cuvântul Domnului: cum să ne pregătim pentru Impărăția lui Dumnezeu; omul gata și omul negata, scris și nescris în cartea Vieții Mielului”. — *Apocalipsa*. Cap. 20 V. 11—15. Inimile noastre întelenite, au fost trezite, tresăltate de Duhul sfânt. Bucuria ne-a fost deplină.

Din lumea largă

Cearta dintre Italia și Franța continuă cu aceeași furie ca mai înainte. D-l Daladier, primul ministru al Franței, a făcut o călătorie în insula Corsica și în Tunisia, pentru a strânge mai tare de Franța aceste țări pe care le pretinde cu atâta tărie Italia. Pretutindeni, primul ministru al Franței a fost primit cu mare înflăcărare. Ba, într'un loc populația a atacat pe italieni și a sfărțit un steag italian. Ziarele italiene scriu că, dacă Franța nu va da de bună voie Italiei, Tunisia, Corsica și portul Djibuti, va fi silită să le dea prin forța armelor.

D-l Chamberlain primul ministru al Angliei, împreună cu Lordul Halifax, ministru de externe, se duc în zilele viitoare să viziteze pe d-l Mussolini în Roma. Lumea însă, nu așteaptă mari lucruri pentru pace din această întâlnire. Toată lumea vede, că, după pacea dela München, în care a fost sacrificată Cehoslovacia, lucrurile nu s'au îndreptat spre pace. Franța însă, se teme ca nu cumva d-l Chamberlain să se angajeze față de Italia să o ajute să se împace cu Franța. De aceea francezii au rugat pe bărbații englezi, să se oprească în Paris în drumul spre Roma, ca să le spună limpede că nu vor da nimic Italiei.

Un mic războiu de o jumătate de zi a izbucnit între Cehoslovacia și Ungaria, aproape de Muncaci. Din cauza unor ciocniri la granită, oamenii au trecut la folosirea armelor și automobilelor blindate. Au fost mai mulți morți și răniți. Noroc că s'au oprit. Altcum nu se știe cât s'ar fi lătit.

Marea Ucraină. Se știe că sunt peste 30 de milioane de ucraineni în lume fără să aibă o țară a lor. Vreo opt milioane sunt în Polonia și cei mai mulți se găsesc în sudul Rusiei. Se vorbește, că Germania ar plăni eliberarea acestor ucraineni de sub Polonia și Rusia, ajutându-le să formeze un stat desinestător, sub protecția Nemților. Acesta ar fi motivul pentru care Germania n'a vrut ca Ungaria și Polonia să aibă graniță comună împărțind Ucraina subcarpatică. Ea are nevoie aici de un drum spre răsărit. Polonia s'a cam depărtat de Franța și de Anglia în trecut ca să se înțeleagă cu Germania. Azi însă se te-

me că d-l Hitler va încerca să ajute Ucrainenilor din Polonia să ceară independență așa, cum au cerut sudetii anul trecut. De aceea s'a pornit o mică vrajbă între Germania și Polonia. Se poate întâmpla să auzim mai mult despre aceasta în primăvară. Depinde de ce plănuiește d-l Hitler pentru vara viitoare.

Ziarele anunță că Germania și Italia au avut în toamna trecută de șase ori mai multe avioane decât Anglia și Franța. În fabricile germane de avioane lucrează 400.000 de oameni. Numai în luna Noemvrie, 1938, fabricile germane au făcut 1000 de avioane.

Un accident ciudat de cale ferată. Se știe, că între Ploești și București există două linii ferate una lângă alta, în așa fel că, trenurile pot merge în toate părțile. Un cantonier a trecut linia ferată aproape de Buftea cu o sanie încărcată cu fier și lemn. Tocmai în acel moment a venit un tren dintr'o parte și altul dintr'alta. Cantonierul și caii au fost omorâți pe loc. Un fier a sburat în unul din trenuri omorând un călător.

Mesajul președintelui Roosevelt. Președintele Statelor Unite a adresat congresului american un mesaj, care a provocat multă discuție în lume. D-l Roosevelt arată că America nu mai poate sta neutră și nepăsătoare față de cele ce se întâmplă în lume. Azi, trei instituții mari sunt atacate de unele state: religia creștină, democrația și buna înțelegere internațională. De aceea datoria Statelor Unite e nu numai să-și apere granițele, ci să apere aceste bunuri câștigate de omenire, oriunde ele sunt amenințate. De aceea președintele Americii va cere congresului să aprobe un program uriaș de înarmări, ca Statele Unite să poată face față oricăror eventualități.

D-l Chamberlain, primul ministru al Angliei, a salutat cu mare căldură mesajul d-lui Roosevelt. Germania însă, și Italia îl critică.

Întâlnirea Beck—Hitler. D-l Beck, prim ministrul Poloniei, a fost în zilele trecute să aibă o întâlnire cu d-l Hitler. D-l Hitler a lăsat să se înțeleagă că, dacă Polonii vor continua să mărească prietenia cu Uniunea Sovietelor,

el va strica prietenia dintre Polonia și Germania. În viitor se va vedea, care va fi atitudinea Poloniei.

Războiul din Spania. În Spania războiul continuă cu furie. În unele părți naționaliștii înainteză, luând prizonieri și materiale de războiu, pe de altă parte republicanii spun la fel despre biruinți și înaintări pe teritoriul naționaliștilor. În ultimul timp guvernamentalii au făcut prizonieri pe 5 ofițeri din aviația germană, cari au fost apoi schimbați cu 5 aviatori prinși de generalul Franco. Ofițerii germani au fost trimiși acasă.

Acte falsificate de preoți. Niște preoți catolici au dat mai multe certificate de botez pentru evrei, cu date vechi, ca să poată scăpa de rigorile legii, care vrea să revizuiască situația evreilor din Italia.

Un nou vas de războiu german. Crucșetorul de bătaie Scharnhorst terminat la 30 Oct. 1936, a fost acum pus în serviciu. Acesta e primul crucșetor de bătaie, pus în funcțiune, dela renașterea marinei de războiu a Germaniei.

Campanie împotriva Papii. În ultimul timp Papa a luat apărarea evreilor, din care cauză guvernul fascist, prin presă, îl persecută.

PENTRU GOSPODARI

ADUNAȚI ZAPADĂ în jurul pomilor, mai ales a celor tineri, căci îi ferește de răceală și le ține umezeală.

CURĂȚAȚI ZAPADA de pe stogurile de fân, căci altcum el se umezește și se strică. Curățiți zăpada și de pe lângă casă, ca să nu tragă umezeală la pereți.

INGRIJIȚI VITELE să fie curate. Tesălați-le la timp și nu lăsați să se adune murdărie și gunoii pe ele, căci le slăbește și le îmbolnăvește. De aceea se spune că un tesălat bun prețuiește cât jumătate din hrană. Când animalele sunt infierbîntate, să le băgăm în grajd și să le frecăm cu un șomoiog de paie până se usucă părul. Altcum se pot îmbolnăvi rău.

GRADUL DE CIVILIZAȚIE al unui popor se spune că se măsoară după săpunul, pe care îl folosește. Niciodată nu e mai mare nevoie de mult spălat pe corp și pe haine și de mult curățat în casă, ca și acum, iarna, când toți ai casei stau mult înăuntru. De aceea puneți lenea la o parte și învățați-vă să fiți bine spălați și totdeauna curați.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

FRATELE VOICA ANDREI din Vărmaga, jud. Hunedoara, a trecut la cele veșnice. Ultimele sale cuvinte au fost:

DELA UNIUNE

Până la data când scriem aceste rânduri, n'a venit nicio schimbare în ce privește starea bisericilor baptiste. Indată ce va veni, vom anunța imediat întreaga frățietate.

Nu încetați a vă ruga pentru autoritățile Statului și pentru cei ce au sarcina foarte grea, de a lupta pentru libertatea noastră.

Bisericile sunt rugate să înceapă a-și trimite darurile lor anuale pentru suportul Uniunii. Reamintim că fiecare biserică e rugată să trimită un dar anual care să fie cel puțin 4 lei de membru. Sigur, bisericile pot da mult mai mult dacă găsesc de bine. Darurile se trimit la: Petru Truța, casier, str. Berzei 29, București 2.

RECUNOAȘTEM CU MULȚUMIRE primirea următoarelor sume pentru Uniune: Bis. Arad-Pârneava, lei 120. Biserica Baptistă Madei, Neamț, lei 120. Ioan Păun, Balace, Teleorman, lei 50. Fam. Cascuiescu, Botoșani, lei 100. Bona Petru, Orșova, lei 50. Dumitru Baban, Constanța, lei 100. Bis. Baptistă Zimbru, Arad, lei 100. Com. Bapt. Maghiară, Brașov, lei 2372. Convenția Baptistă, Germania, lei 500. Com. Bapt. Maghiară, Nufalău, Sălaj, lei 600. Convenția Bapt. Basarabia prin fr. Bușilă, lei 823. Com. Bapt. din Iași, lei 100. Vladimir Cononopschi, Iași, lei 50. Familia Ghergie, București, lei 100. Matter Chifeac, Talaia, Lăpușna, lei 260. Bis. Bapt. Greoni, Caraș, lei 100. Iconia Popovici, Caransebeș, lei 100.

Casier: Petru Truța, Str. Berzei No. 29. București II.

Rețete sufletești

„Domnul este lumina și mântuirea mea; de cine să mă tem? Domnul este prijititorul vieții mele; de cine să-mi fie frică?” Ps. 27:1.

„Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!” Ps. 27—14.

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina a vine și slava Domnului răsare peste tine” Isaia 60:1.

„Să nu vi se tulbure inima” Ioan 14:1. „Veți fi urși de toate Neamurile pentru Numele Meu”. Matei 24:9.

„Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. Matei 24:13.

„Mă duc, căci mă cheamă Domnul”. La serviciul înmormântării au luat parte o mulțime de frați din comunele învecinate, primind cu o sete neobișnuită Cuvântul Domnului vestit de fr. Stanciu

Societatea Misionară Baptistă

a trimis soriei A Bălgrădean următoarea scrisoare:

Lubită soră în Hristos,

Vestea trecerii la cele veșnice a prețiosului Dr. soț. frațele și conlucrătorul nostru în Hristos, ne-a situat alături de Dr. în greaua durere ce-o încercași.

Trecerea din viață, atât de timpuriu, a celui ce a fost Avram Bălgrădean, nu numai că a produs durere unanimă în rândurile frățietății noastre, dar lasă un mare gol în rândurile celor ce au luptat și luptă pentru înaintarea cauzei Evangheliei lui Hristos.

Ca unul din inițiatorii „Societății Misionare Baptiste din România” și ca un luptător de prima linie pentru îndeplinirea scopului ei înalt, și-a dat aportul său material și spiritual, într-un chip vrednic de imitat.

Ca primul misionar român în străinătate, al soc. noastre misionare, a desfășurat o activitate destul de rodnică și a avut o conduită care a făcut cinste peste hotare poporului baptist din România. Era pătruns de un neastâmpăr sfânt de a călători în scop misionar; nici timpuri grele, nici prigoane, nici lipsă de bani pentru drum și nici oboseala fizică nu-l puteau opri de a merge să vestească minunata Evanghelie a scumpului nostru Mântuitor. Planurile lui pentru evanghelizarea Balcanilor, pentru care își dedicase viața, erau minunate și practice, dar pentru el au rămas ca niște vise frumoase, iar pentru noi ca o datorie sfântă de a le duce la îndeplinire pentru binele omenirii și pentru gloria lui Hristos.

Ca predicator al Evangheliei lui Hristos a fost un zelos dobânditor de suflete pentru Mântuitorul. Cei ce l-au auzit predicând această Evanghelie, nu-l vor uita niciodată.

Pentru aceasla iubită soră în Hristos, în numele „Societății Misionare Baptiste din România”, vă rugăm să primiți sincerele noastre condoleanțe și vă asigurăm de simpatia frățietății noastre în Hristos.

Dumnezeu, Tatăl nostru, sprijinul văduvelor și Părintele orfanilor, să vă binecuvânteze împreună cu cei doi copilași, dându-vă în nemărginita Să bunătate, mângâiere și sprijinul Său de totdeauna!

Cu dragoste frățească în Hristos.

Secretar: M. DUMITRAȘCU.

Iosif și I. Mărza. În urma decedatului a rămas o viață de creștin adevărat, o pildă bună și frumoasă.

ÎN VALCANI, jud. Timiș, în 27 Decembrie, a treia zi de Crăciun, s'a ținut căsătoria fr. Nicolae Pantea cu sora Vetica Drăgoi. Frățietatea care a luat parte la această frumoasă sărbătoare, a simțit o bucurie sfântă în Domnul, care are și va avea milă de noi totdeauna.

Dela Societatea Misionară Baptistă

RECUNOAȘTEM CU MULȚUMIRE primirea următoarelor sume pentru „Misiunea Internă”:

MISIUNEA DIN MOLDOVA: Găină Ioan, Glâmboca, Severin, lei 25. Biserica Baptistă Sohodol, Alba, lei 100. Soc. Femeilor, Bis. Bapt. Slobozia, Cet. Albă, lei 100. Dimitrie Spancioe, Zahareanca, lei 50. Soc. Fetelor „Emma Gill”, Sem. București, lei 100.

MISIUNEA ÎNTRE ȚIGANI: Prima Bis. Bapt. Detroit, lei 1500.

MISIUNEA ÎNTRE LEPROȘI: Cosin Imper prin Feyer A., lei 100. Hoghig, prin Feyer A., lei 50. E. Barna, Arad, lei 240. P. Brândas, Arad-Șega, lei 50. Bis. Bapt. Com. Perecei, Sălaj, lei 400. Soc. Femeilor Bis. Bapt. Șiria, lei 250. Convenția Baptistă din Basarabia prin fr. Bușilă, lei 3510. Soc. Fetelor „Emma Gill”, Seminarul București, lei 400.

Casier: PETRU TRUȚA, Strada Berzei No. 29. București II.

Un mijloc practic de a face vacile să stea la muls

Sunt vaci cari nu se lasă la muls, altele cari nu-și dau laptele. Pentru ca să izbutim să mulgem asemenea vaci nărăvașe, luăm o pânză pe care o muem în apă rece și o punem pe spinarea vitei.

Indată ce simte răceala și umezeala pânzei, vaca, care înainte nu se lăsau la muls, acum ca prin farmec se imblânzește și își dă tot laptele.

Să se încerce mijlocul acesta atât de ușor și de practic de sătenii noștri, cari au astfel de vaci nărăvașe.

Cărțile

„Cântările Triumfului”

se găsește cu 100 lei bucata, la

„Depozitul de Literatură”

Arad, Str. Fabricii 20

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Credinciosul în lume

A von Humboldt spune despre arborile laptelui, următoarele: „Pe o stâncă seacă crește un arbore cu frunze uscate. Rădăcinile sale mari abia pătrund prin crăpăturile stâncilor. Mai multe luni nu se vede niciun mugure pe el. Crengile lui par moarte și uscate. Totuși dacă tai în trunchiul său, începe să curgă din el un lapte hrănitor și dulce. Dimineata, la răsăritul soarelui, e timpul când dă lapte mai mult. Atunci negrii fug din toate părțile cu vase mari să ia lapte. Unii îl beau îndată, iar alții îl duc acasă la copiii lor”.

Oare nu se aseamănă un credincios cu acest pom minunat? Lui i se pare că e așa de slab și de sărac, totuși are în el o fântână de apă vie care izvorăște binecuvântare pentru cei din jur. Imprejuri-mile sunt contra lui. El crește într'un pământ sec și dușmănos. Totuși el este fericit și roditor. Căci viața sa nu atâr-nă de împrejurările pământești, ci de legătura sa cu Domnul. De aici primește el laptele bunătații și al iubirii pe care îl împarte celor din jurul său.

Omul firesc nu pricepe

Un mare violinist era necăjit că predicatorul Catogan, prietenul său, nu dă atenție cântărilor sale. Într-o zi i-a spus: „Vreau să te fac să simți puterea muzicii. Ascultă cântarea aceasta!” După ce a isprăvit-o, violinistul i-a zis: „Ei, ce spui acum?” „Ce să spun”, a zis predicatorul, „n'am observat nimic deosebit”. „Cum?”, a strigat violinistul. „Se poate ca urechea d-tale să audă această bucată muzicală și să nu fie încântate? Sunt foarte surprins că ești așa de nesimțitor! Unde îți sunt urechile?”

„Jartă-mă, domnule”, i-a spus Catogan, „căci și eu am fost surprins tot atât de neplăcut. Când ai venit să-mi ascuți predica, li-am prezentat adevărurile cele mai izbitoare și mai euceritoare. Am spus lucruri cari ar fi fost în stare să învieze morții. Și mi-am spus: „De bună seamă, inima lui va fi atinsă”. Dar m'am înșelat, căci tot nepăsător ai rămas față de Hristos. Oare eu n'as avea drept să te întreb: „Unde îți sunt urechile?”

Câte urechi sunt închise în așa fel că ele nu pot auzi melodia cerească a iubirii lui Dumnezeu în Hristos! Numai harul sfânt poate face urechea ascultătoare și inima simțitoare.

Strigătul celor cincisprezece orfani

Într'un ziar englez din anul 1910 erau scrise următoarele: „La Lucerne, în Suedia, a fost executat prin ghilotină Matias Muff pentru faptul că a omorât

patru persoane. Prin această crimă, au rămas cincisprezece orfani. Matias Muff a refuzat să semneze petiția prin care să ceară ca viața să-i fie salvată, spunând că vrea mai bine să moară, decât să audă glasul celor cincisprezece orfani. Nu acest glas l-a chinuit și pe Cain? Glasul conștiinței e mai înfiorător în muștrarea sa, ca orice alt răcnet de fiară.

Casa lui Isus

„Unde este Isus Hristos?” a fost întrebare odată un copil. „El trăiește pe strada noastră”, răspuse copilul, pentru că el a învățat că, Isus este acolo, unde sunt și cei ce-L servesc. „Eu nu vă voiu părași” spune Isus. „Unde sunt Eu, va fi și slujitorul Meu”, Ioan 12:26. În adevăr Isus trăiește cu cei ce-L servesc, iar după moarte îi duce sus în cer ca toată veșnicia să fie cu El.

Întâlnirea după treizeci de ani

O femeie în Cachcart, Anglia a devenit foarte îngrijorată de sufletul ei. Prin aceasta a suferit foarte mult, iar medicul chemat i-a recomandat odihnă. Luni de-randul s'a odihnit, dar starea ei mergea tot mai rău. Într-o seară stand descurajată, se pomeni cu învățătorul dela școala duminicală unde a învățat ea ca și copil, pe care nu l-a văzut de treizeci de ani. La întâlnire ea l-a întâmpinat cu, Ioan 3:16, versetul de aur, de care și-a adus aminte în acea clipă. După această întâlnire Duhul a putut spune: Ea a crezut și acum are viață veșnică. Odihna credinței este cea adevărată și veșnică.

Numele pomenit

Într-o seară un predicator mergea cu fiul său la biserică. Predicatorul care avea să predice în seara aceea, spuse copilului său: „Bagă de seamă, că în seara aceasta am să te pomenesc pe nume în predică”. După ce s'a terminat, pe drum spre casă, copilul întrebă pe tatăl său: „Tată, ai făcut din greșală, sau ai uitat să mă pomenesti în predică?” Predicatorul-tată, îi răspuse: „Nu dragul tatii, eu te-am pomenit de multe ori, dar tu nu mi-a răspuns niciodată „prezent”. De câte ori nu te-am pomenit eu păcătosule și n'ai răspuns?” De câte ori ai fost pomenit de predicatorul pe care l'ai ascultat și poate nici azi n'ai răspuns „prezent”?

În cer este destulă

Moody povestește că, într-o familie era bolnav de friguri un copil. Buzele sale erau arse de fierbințelea boalei, și-l chinuia o sete grozavă. Copilul bolnav deschise ochii și zise mamei sale, care era lângă el: „Mamă dă-mi puțină apă”. Ini-

ma de mamă se sfâșia văzându-și copilul suferind, dar nu putea să-i dea. „Nu dragul mamei, nu pot să-ți dau”, răspuse mama. „Mamă”, spuse băiatul, „în cer va fi apă?” „Da, în cer va fi destulă apă”, răspuse mama. „Mamă eu aștept”, adăugă copilul în fierbințelea boalei sale. „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții limpede ca cristalul...” Apoc. 22:1. „...și celui ce îi este sete să vină” Apoc. 22:17. Copilul aștepta apa vieții veșnice. Nu dorește sufletul tău după aceea apă a vieții de veci?

Recapitulare

Toți cetitorii Bibliei și ai Manei zilnice din Decembrie, anul trecut, au putut împărtăși Cuvântul Domnului într'un mod deosebit de minunat și potrivit pentru starea copiilor lui Dumnezeu din țara noastră. Cu ocazia întârzierii Manei, în primele zile ale lunii Ianuarie, 1939, am făcut o repetiție a lecțiilor, începând din ziua de 12 Decembrie, până la slășit. Mărturisesc că am primit o nouă putere, lumină, încurajare și binecuvântare cerească, potrivit cu situația în care ne găsim. Cine dorește, să facă această probă imediat.

Veghiați!

„Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere”. Filip. 1. 9.

Adeverații creștini înrădăcinați și zidiți în Domnul, se întaresc și cresc sufletește, fiecare atârând direct de Domnul. El este păstorul care în mod minunat paște oile Sale. Biblia este pașunea, izvorul vieții. Fiecare creștin viu paște această pașune sub ocrotirea Păstorului în fiecare zi. Dacă vorbim despre viața trupească, nu se prea aude ca cineva să uite hrana de toate zilele. Oare s'ar putea, ca creștinul să uite cuvântul vieții?

În aceste timpuri grele, mai mult ca oricând, creștinii trebuie să împărtășească Cuvântul Domnului și să crească în dragostea sfântă și în toate privințele. Creșterea sufletească are două scopuri: prima dată, să stea tare, neclintit, iar al doilea, să lucreze în via lui Hristos. Fie deci, suprema noastră lucrare, sfîntenia vieții, rugăciunea adâncă, iubirea frățească, gânduri și vorbe sfinte, milostenia și dărnicia; veghiați căci Domnul vine în curând!

I. MĂRZA